

MICA VRĂJITOARE

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Anca Zaicu
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAABERBØL, LENE

Mica vrăjitoare / Lene Kaaberbøl ; trad. din lb. engleză de Mihaela Pogonici. - Pitești : Paralela 45, 2020-
vol.

ISBN 978-973-47-3154-1

Vol. 1. : Proba focului. - 2020. - ISBN 978-973-47-3155-8

I. Pogonici, Mihaela (trad.)

821.113.4

Vildheks: Ildprøven

Lene Kaaberbøl

Copyright © Lene Kaaberbøl, Copenhagen 2010

Ilustrația copertei: Bente Schlick

Versiunea în limba română a fost realizată după *Wildwitch – Wildfire* (vol. 1),
de Lene Kaaberbøl, Editura Pushkin Press, 2016, traducere din limba daneză
de Charlotte Barslund.

Sursă viniete: Shutterstock/cammep

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este
protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Lene Kaaberbøl

MICA VRĂJITOARE

I

PROBA FOCULUI

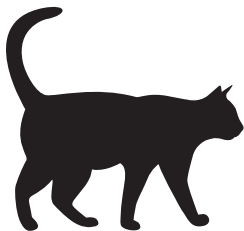
Traducere de Mihaela Pogonici

Editura Paralela 45

Cuprins

1. Pisica uriașă.....	7
2. Febră de pisică.....	13
3. Venin de broască râioasă și scuipat de șarpe	21
4. Pițigoi și sperietori de ciori.....	30
5. Șoarecele din penar	38
6. Îngerul din ceață.....	47
7. Tehnicile de autoapărare ale vrăjitoarelor de pădure	57
8. Vânătoarea de purici.....	68
9. Cărări sălbatice.....	82
10. Foc și cenușă.....	94
11. Sânge și curcubeie roșii.....	108
12. Tors de pisică.....	115
13. Reuniunea vrăjitoarelor	120
14. Cazanul Corbilor	129
15. Dinte și Gheară	142

16. Cine nu încearcă.....	158
17. Focul Cerului	166
18. Focul Apelor	171
19. Focul Pământului.....	177
20. O prietenă la nevoie	187
21. Inima Focului.....	194
22. Ultimul cuvânt.....	203

CAPITOLUL 1

Pisica uriașă

Pisica stătea în mijlocul scărilor și nu voia să se dea la o parte.

Era cea mai mare pisică pe care o văzusem vreodată. Mare și neagră ca labradorul prietenului meu Oscar. Ochii ei galbeni străluceau ca două neoane în penumbra scării de la subsol.

— Ăăă... pisico? Pot să trec, te rog?

Nu.

De fapt, n-a vorbit, dar asta a dat de înțeles. Nu se afla acolo din întâmplare. Se tolănise pe scări cu bună-știință. Fiindcă voia ceva de la mine.

Trebuia să mă duc la școală. Deja întârziaseam și, cum bătea vântul, cursa pe bicicletă avea să fie lungă și incomodă. Și nici n-aveam chef să-i explic Hannei,

însăpăimântătoarea mea profă de mate, că am întârziat la ora ei a doua oară în două săptămâni fiindcă n-am îndrăznit să trec de o pisică neagră.

— Zââât! am șuierat la ea. Pleacă! Mișcă-te de-acolo!

Dar s-a mulțumit să caște gura. Mi-a arătat o limbă roz și un șir de dinți albi, mai lungi și mai ascuțiți decât ai pisicilor obișnuite. Se vedea de la o poștă că e mult mai înzestrată decât mine pentru șuierături.

Am împins bicicleta puțin mai în față și am mai urcat o treaptă. Doar doi metri mă despărțeau de pisică. Am amenințat-o cu mâna.

— Haide, șterge-o de-aici!

Nu s-a clintit nici măcar un milimetru.

Știu că nu sunt cea mai curajoasă fată din lume, însă de data asta mi-era mai frică de profa de mate decât de pisică. Am tras adânc aer în piept și am început să urc treptele în grabă. Era obligată să se dea la o parte, altfel...

Pisica a sărit. Nici într-o parte, nici în spate, ci drept pe mine. M-a izbit în piept și în nas, atât de rău că timp de o secundă n-am mai văzut altceva în fața ochilor decât blană neagră. Mi-am pierdut echilibrul, am căzut

și am aterizat la baza scărilor, întinsă pe spate, cu bicicleta și pisica grămadă pe mine. M-am lovit la ceafă și mi-am răscolit un cot de zidul zgrunțuros. Dar nu durerea mă țintuia la pământ, ci pisica. Eram în stare de șoc, inima mi se zbătea în piept. Ochii galbeni ai animalului aruncau flăcări. Își înfipsea ghearele prin hainele mele, până la piele. Corpul negru și blănos îmi acoperea aproape toată vederea. Nu zăream altceva decât un colț de cer plumburiu și ploaia care se revărsa peste noi cu picături mari și reci.

Și-a ridicat o labă. Avea toate ghearele scoase – gri-albăstrui la extremități și în rest, albe ca laptele.

— Nu, am murmurat eu. Nu face asta...

Chiar dacă nu știam exact de ce mă tem că o să-mi facă.

Eram pe jumătate culcată pe brațul stâng și mă chinuiam să o dau jos de pe mine cu brațul drept. Avea blana umedă și grea, și nu doar de la ploaie. Mirosea a alge, a mare și a apă sărată. Și eu n-aveam niciun dram de forță să o alung.

— Ssss!

Cu o mișcare fulgerătoare și-a lăsat laba să cadă și i-am simțit ghearele julindu-mi pielea dintre sprâncene, chiar deasupra nasului. Mi-a dat imediat sângele – simțeam cum mi se scurge pe nas –, și a trebuit să clilesc de câteva ori ca să nu-mi intre în ochi. Și, pe când stăteam acolo înmărmurită și rănită, uriașa pisică s-a aplecat deasupra mea și mi-a lins fruntea cu limba caldă și aspră.

Îmi lingea rana pe care mi-o făcuse chiar ea.

— Clara? Ce s-a întâmplat? O să întârzi!

Mi-ajungea la ureche vocea mamei din biroul ei. Stăteam în picioare, în hol, incapabilă să articulez un cuvânt. A venit la mine după câteva clipe.

— Puiule, a spus, de data asta înspăimântată. Ce-ai pățit?

Am clătinat din cap. De fapt, tremuram din tot corpul. Mă durea capul, julitura de pe frunte mă ustura și mă ardea. Încă simțeam greutatea corpului umed al pisicii, mirosul de alge și de sânge sărat.

— O pisică, am șoptit. M-a zgâriat... o pisică.

Niciodată nu m-aș fi gândit că o să mă creadă. Mă așteptam să-mi pună o grămadă de întrebări și apoi să mă acuze că exagerez. Serios acum, cât de des ți se întâmplă să fii atacat de o pisică neagră uriașă?

Dar m-am înșelat. Doar m-a fixat cu privirea.

— O, nu, a bolborosit.

Și atât. Apoi a început să plângă.

Poate ar trebui să vă explic câteva lucruri. Mama nu e o plângăcioasă. E mai degrabă genul de mamă dură. E ziaristă *free-lance*, fiindcă are firma ei și-și câștigă existența scriind articole pentru diferite ziare, care o plătesc pentru asta. O mulțime de ziare, căci e foarte talentată. Știe să spună povești pasionante. Tata nu mai locuiește cu noi. A plecat pe când aveam cinci ani, așa că mama s-a obișnuit să se ocupe singură de toate.

De altfel, s-a oprit repede din plâns. A scos trusa de prim-ajutor și a început să-mi curețe rana de pe frunte și cea de la cot. În timpul ăsta încerca să-l sune pe doctor, cu mobilul sprijinit între frunte și umăr.

— Sunteți a... șaptea... persoană în așteptare, s-a auzit vocea electronică a robotului.

Mama a închis, furioasă. Apoi s-a dus în bucătărie după un prosop și o pungă cu legume congelate.

— Uite! Pune-ți asta pe tăietură! Te duc la doctor.

— Bicicleta, am avertizat-o. Nu i-am pus antifurtul.

— Asta e, mi-a răspuns. Nu contează. Ia-ți un pullover gros, nu știi cât o să avem de așteptat.

Redevenise ea însăși. Mama care controla tot, mama care avea grijă de mine tot timpul. Cu toate astea, nu-mi ieșea din urechi suspinul ei disperat, „O, nu“. Și nu puteam să uit expresia pe care i-o surprinsesem pe chip înainte să-și pună masca de mamă.

Gura deschisă. Buzele albite brusc. Și lacrimile care îi umpluseră ochii.

Ca și cum toată lumea ei se surpase.